

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 316/2014-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť R. L., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 148/2013 a jeho uznesením z 1. októbra 2013 a postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 14/2013 a jeho uznesením z 26. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. L. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2014 doručená sťažnosť R. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 148/2013 a jeho uznesením zo 1. októbra 2013 (ďalej

aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 14/2013 a jeho uznesením z 26. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“). Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 13. mája 2014.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 197/2007 z 19. marca 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 49/2008 z 1. júla 2008 uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. k) a l), § 37 písm. h) a m), § 39 ods. 1 a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov a 2 mesiace. Trest bol teda sťažovateľovi ukladaný aj za použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona (tzv. „asperačná zásada“).

Návrhom doručeným okresnému súdu sťažovateľ požiadal o povolenie obnovy konania, pričom za skutočnosť súdu skôr neznámu v ňom označil nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (ďalej len „nález ústavného súdu o asperačnej zásade“), ktorým bol vyslovený nesúlad tzv. „asperačnej zásady“ (§ 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou) s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 14/2013 z 26. júna 2013 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 148/2013 z 1. októbra 2013 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ zastáva názor, že v jeho veci konajúce všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania „ignorujú“ nález ústavného súdu o asperačnej zásade, a preto žiada, aby ústavný súd „preskúmal zákonnosť postupu súdu, a zároveň vyslovil nález či došlo k porušeniu mojich ústavných práv, hlavne v práve na spravodlivý proces“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Ústavný súd zistil, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos 148/2013 z 1. októbra 2013 bolo sťažovateľovi doručené 4. novembra 2013 a obhajcovi sťažovateľa 29. októbra 2013, pričom napadnuté uznesenie okresného súdu v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 1. októbra 2013. Sťažnosť podal sťažovateľ na poštovú prepravu 13. mája 2014, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2014